

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

28 aprilie 2021

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Judecători

mun. Chișinău

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Iorga Emil în numele părții vătămate Crudu Emilia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

***Plucci Vadim** xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.12.2019 – 21.02.2020;

Instanța de apel: 11.03.2020 – 15.09.2020;

Instanța de recurs: 17.11.2020 – 28.04.2021.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 21 februarie 2020, adoptată în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, inculpatul Plucci Vadim xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(1) Cod penal la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 25 000, fără privarea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Acțiunea civilă înaintată de Crudu Emilia privind încasarea prejudiciului material în sumă de 70 000 mii lei s-a admis parțial.

S-a dispus încasarea de la Plucci Vadim în beneficiul părții civile Crudu Emilia cu titlul de prejudiciu moral suma de 10 000 lei, în rest acțiunea civilă s-a respins.

S-a dispus încasarea de la Plucci Vadim xxxxx în beneficiul statului cheltuielile de judecată în mărime de 320 lei.

A fost hotărâtă soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, Plucci Vadim la 3 noiembrie 2019, aproximativ la ora 14:30, conducând automobilul de model „xxxxx” cu n/î xxxxx, fiind treaz, cu permis de conducere valabil pentru categoria mijlocului de transport pe care-l ghida, se deplasa pe teritoriul curții blocului locativ, situat în xxxxx.

În timpul deplasării, conducătorul auto Plucci Vadim, n-a ținut permanent seama de împrejurări, n-a apreciat corect situația reală pe drum, în care se află autoturismul în momentul respectiv, nu a ținut cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, precum și existența obstacolelor pe acel sector de drum, încălcând prevederile art.45 a Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede că, 1) conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului; 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, fără a respecta cerințele pct.39 alin. (1) a Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că “înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic”, ignorând cerințele pct.41, alin. (2) din Regulamentul Circulației Rutiere în conformitate cu care “conducătorul vehiculului care intenționează să se deplaseze cu spatele poate să înceapă manevra numai după ce s-a asigurat că o poate face fără a crea un pericol sau un obstacol pentru ceilalți participanți la trafic”, nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, nu s-a asigurat că manevra va fi executată în siguranță, nu a ținut cont de situația rutieră, nu a manifestat prudența sporită și ca urmare a acestor acțiuni neglijente, în timp ce efectua manevra de deplasare în spate, a comis tamponarea cet. Crudu Emilia, care mergea regulamentar pe carosabilul drumului.

În rezultatul accidentului de circulație, cet. Crudu Emilia i-a fost cauzată fractura ambelor oase antebrățului stâng în 1/3 distală cu deplasare de edem posttraumatic la acest nivelul; excoriații a țesuturilor moi la nivelul capului și feței, care conform concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 201902D2524 din 18.11.2019, se califică ca vătămare corporală medie.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Plucci Vadim a comis încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport,

încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății, adică infracțiunea prevăzută de art.264 alin.(1) din Codul penal.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Iorga Emil în numele părții vătămate Crudu Emilia, solicitând casarea acesteia, în latura civilă, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă, cu încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în sumă de 70 000 lei.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat că:

- instanța de fond nu a cercetat obiectiv și mult aspectual circumstanțele cauzei, iar în rezultat a dispus încasarea unui prejudiciu moral din contul inculpatului exagerat de mic și neechitabil în raport cu suferințele pricinuite de către inculpat la momentul săvârșirii infracțiunii;

- instanța de judecată a dat o apreciere greșită suferințelor suportate de către partea vătămată. Deși aceasta inițial a primit un ajutor neînsemnat de la inculpat, partea vătămată a putut să-și aprecieze suferințele suportate numai după ce a fost supusă mai multor intervenții chirurgicale, durerilor fizice, psihice și morale care au urmat, iar la moment mobilitatea membrului superior este limitată, are o frică psihologică de a efectua acțiuni fizice cu mâna, are dureri în coloană și genunchi;

- instanța a reținut că, inculpatul a vizitat partea vătămată la spital și că acesta a adus careva produse alimentare, fapt care nu a fost probat în instanța de judecată cu privire la cheltuielile suportate de către inculpat pentru produsele alimentare, dar nu a ținut cont de declarațiile victimei care a susținut că „nu are nevoie de dulciuri ci are nevoie de carnați”, ori inculpatul a servit-o pe victimă cu produse inutile pentru aceasta;

- instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că, la depunerea acțiunii civile victima a solicitat suma de 100 000 lei, iar pe parcursul judecării pricinii și-a redus pretențiile din acțiune la suma de 70 000 datorită sumelor de bani primite anterior. Admiterea pretenției civile în sumă de 70 000 lei, ar fi fost o posibilitate reală pentru victimă să-i fie compensate suferințele suportate și viitoare, deoarece reabilitarea completă a sănătății victimei la vârsta sa este imposibilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Iorga Emil în numele părții vătămate Crudu Emilia, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concluziei, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului Plucci Vadim de săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce a condiționat concluzia că instanța de apel nu este în drept a reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Verificând argumentele invocate în apelul declarat, instanța de apel a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate deoarece instanța de fond corect a dispus încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în sumă de 10 000.

În acest context, instanța de apel a reținut că, cerințele părții vătămate Crudu Emilia, în partea încasării prejudiciului moral în sumă de 70 000, lei sunt exagerate. Instanța de apel a menționat că suma în mărime de 10 000 lei, este echitabilă și în corespundere cu circumstanțele comiterii de către inculpatul Plucci Vadim, a acțiunilor ilegale îndreptate împotriva lui Crudu Emilia.

La aprecierea cuantumului prejudiciului moral instanța de fond a ținut cont de, caracterul și gravitatea suferințelor fizice cauzate persoanei vătămate, gradul vinovăției autorului prejudiciului, personalitatea inculpatului

Astfel, instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a argumentat pe deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, atât și din punct de vedere a prevederilor legale.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către avocatul Iorga Emil în numele părții vătămate Crudu Emilia, care invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.pct.6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în latura civilă, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă, cu încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în sumă de 70 000 lei.

În susținerea recursului declarat au fost formulate următoarele argumente:

- instanțele de judecată a dat o apreciere greșită suferințelor suportate de către partea vătămată. Deși aceasta inițial a primit un ajutor neînsemnat de la inculpat, partea vătămată a putut să-și aprecieze suferințele suportate numai după a fost supusă mai multor intervenții chirurgicale, durerilor fizice, psihice și morale care au urmat, iar la moment mobilitatea membrului superior este limitată, are o frică psihologică de a efectua acțiuni fizice cu mâina, are dureri în coloană și genunchi;

- suma de 10 000 lei admisă de către instanțele de fond spre încasare este insuficientă, admiterea pretenției civile în sumă de 70 000 lei, este suficientă pentru compensarea suferințele suportate și viitoare de către partea vătămată, deoarece reabilitarea completă a sănătății victimei la vârsta acesteia este imposibilă;

- instanța de apel eronat a apreciat argumentele părții vătămate, nu a ținut seama de lipsa inculpatului la ședințele de judecată, prin care a dat dovadă de lipsă de respect

față de instanța de judecată, ocupând o poziție sfidătoare față de partea vătămată, care fiind la o vârstă înaintată este nevoită să meargă la toate ședințele de judecată pentru ași apăra drepturile;

- instanța de apel a respins acțiunea și nu a motivat acțiunea civilă în partea prejudiciului cauzat, prin ce evident a fost încălcată practica CEDO cu referire la art.6 al Convenției Europene pentru apărarea dreptului omului și libertăților fundamentale, unde în hotărârea *Tonchev vs Bulgaria* din 19.11.2009, CEDO a recunoscut încălcarea art.6 CEDO prin nesoluționarea acțiunii civile în procedura penală, statuând că în cazul în care sistemul intern permite reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că aceștia se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute de art.6 al Convenției;

- pretenția pecuniară a victimei în cazul admiterii în formula cerută de la instanțe ar reprezenta o satisfacție echitabilă în sensul dispoziției art.41 din CEDO, privind reparația echitabilă și de natură să asigure o reparație justă a prejudiciului nepatrimonial suportat de către victimă, dat fiind circumstanțele concrete în care s-a petrecut infracțiunea;

- instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura civilă în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o decizie care nu cuprinde motive legale pe care s-a întemeiat soluția de respingere a apelului formulat.

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință asupra recursului declarat de către recurent, prin care solicită ca acesta să fie declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul cererii de recurs, se constată că recurentul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarativ.

Respectiv, în atare situație, Colegiul penal, reieșind din practica sa constantă, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Colegiul penal nu reține drept corectă poziția recurentului, precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, având în vedere că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod obligatoriu expunerea amănunțită asupra tuturor elementelor

de fapt menționate de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei hotărâri motivate.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Reieșind din conținutul cererii de recurs declarat în cauza dată, se constată că autorul critică decizia instanței de apel doar în latura civilă, pledând pentru desființarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea soluționării acțiunii civile, cu admiterea solicitărilor privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Crudu Emilia a prejudiciului moral în sumă de 70 000 lei.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal atestă că motivele și temeiurile de recurs invocat de către recurent, nu și-au găsit confirmarea, în speță nefiind constatate erorile de drept invocate. Tot aici, Colegiul penal menționează, că argumentele din recurs preponderent sunt aceleași care au fost invocate și în cererea de apel, în privința cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod argumentat și detaliat și reiterarea cărora nu o consideră necesară.

Pentru a statua asupra acestei soluții, s-au avut în vedere următoarele raționamente.

Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere delictuală a persoanei responsabile potrivit legii civile, pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale. Prejudiciul solicitat de partea civilă trebuie să reprezinte o consecință directă a infracțiunii deduse judecății, atât în cazul pretinderii recuperării prejudiciului material, cât și celui moral.

La caz, inculpatul, prin acțiunile sale, a cauzat suferințe psihice părții vătămate Crudu Emilia.

Conform dispoziției art.23 alin.(2) Cod de procedură penală, victima unei fapte care constituie componentă de infracțiune este în drept să ceară, în condițiile prezentului cod, pornirea unei cauze penale, să participe la procesul penal în calitate de parte vătămată și să-i fie reparate prejudiciile morale, fizice și materiale.

Art.219 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin:

1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală;

- 2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate;
- 3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală;
- 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale.

Astfel, se remarcă că acțiunea civilă poate fi înaintată în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești și aceasta poate fi înaintată în numele persoanei fizice sau juridice de către reprezentanții părților vătămate recunoscute ca părți civile în procesul penal, prin ordonanța organului de urmărire penală ori prin încheierea instanței de judecată, care judecă cauza ca prima instanță.

În speță, prima instanță a conchis asupra admiterii parțiale a acțiunii civile înaintată de partea vătămată Crudu Emilia, dispunând încasarea din contul inculpatului Plucci Vadim în beneficiul lui Crudu Emilia suma de 10 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Colegiul penal consideră că instanța de apel la menținerea soluției primei instanțe, corect a interpretat și aplicat prevederile art.219 alin.(1), 221 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, astfel dispunând încasarea din contul lui Plucci Vadim în beneficiul lui Crudu Emilia, a prejudiciului moral cauzat în mărime de 10 000 lei, dat fiind că părții vătămate, Crudu Emilia, conform raportului de expertiză judiciară vătămare corporală medie caracterizată prin fractura ambelor oase a antebrațului stâng în 1/3 distilă cu deplasare cu edem posttraumatic la acest nivel; excoriații a țesuturilor moi la nivelul capului și feței, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată.

Astfel, prima instanță ținând cont de circumstanțele cazului, și anume că partea vătămată a primit de la Plucci Vadim, la momentul impactului, suma de 100 euro și 200 lei, care la ziua respectivă conform cursului BNM (1euro19,55 lei) constituia 1955 lei, pe perioada aflării acesteia în spital, inculpatul i-a dus alimente în suma de 2000 lei, iar ulterior Plucci Vadim i-a mai transmis părții vătămate suma de 7000 lei, corect a dispus încasarea a prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei.

Cu referire la alegațiile recurentului privind, admiterea integrală a acțiunii civile, Colegiul penal notează că vizavi de aprecierea cuantumului prejudiciului moral, care ar aduce o satisfacție echitabilă părții vătămate pentru suferințele cauzate acesteia prin infracțiunea comisă de inculpat, instanța de recurs apreciază că, despăgubirea acesteia în valoare de 10 000 lei este una compensatorie.

Prin urmare, corect a fost notat că întinderea prejudiciului moral nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât, în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța de judecată urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă.

În același sens, se menționează că, în temeiul art.2037 alin.(1), (2) Cod civil coroborat cu art.219 alin.(4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru

prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate.

Totodată, este important de a specifica că, atunci când partea solicită repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, instanța este obligată să soluționeze acțiunea în cadrul procesului penal, or nu există careva impedimente la stabilirea cuantumului acestuia, întrucât reieșind din circumstanțele cauzei, partea urmează a fi despăgubită proporțional suferințelor suportate.

La caz, instanța de apel, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, a luat în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice, cât și datele obiective care certifică acest fapt, precum și alte circumstanțe subsidiare, cum sunt situația materială și familială a persoanei care poartă răspunderea pentru cauzarea prejudiciului moral.

Instanța de recurs menționează că despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daune materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

La caz, la aprecierea cuantumului prejudiciului moral, în calitate de compensare a suferințelor cauzate prin infracțiune, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.2036 alin.(1) Cod civil, precum și celor conținute în art.2037 alin.(1), (2) Cod civil care prevăd că: *„mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.”*

În acest scop, pentru ca evaluarea să nu fie una subiectivă, ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei, instanța de apel a luat în considerare suferințele cauzate părții vătămate prin fapta săvârșită de inculpat, ținând seama de toate consecințele acesteia, așa cum rezultă din actele anexate cauzei, și a adoptat o soluție corectă pe caz, prin menținerea soluției primei instanțe. De aceea, solicitarea recurentului privind admiterea integrală a pretențiilor privind repararea prejudiciului moral, sunt vădit nefondate.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art.art.414 alin.(1), (5) și 417 alin.(8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct.4.1. din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Totodată, Colegiul penal reține faptul că, argumentele invocate de recurent, au fost obiect de studiu la judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel

(motivele recursului ordinar invocat fiind identice cu cele din cererea de apel), asupra cărora instanțele de fond la acest capitol sau expus just și întemeiat.

Mai mult, Colegiul penal lărgit conchide că, temeuri de a pune la îndoială corectitudinea concluziilor instanței de apel în motivarea soluției sale - nu se identifică și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință declararea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Iorga Emil în numele părții vătămate Crudu Emilia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Plucci Vadim** xxxxx ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 27 mai 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena